

ДО:

Началника на Отдел „Приемна“
към Администрацията на
Министерски съвет, г-жа Соня
Божикова във връзка с Писмо №
1000/18 от 25.09.2018 г.

ОТГОВОР

от
Петър Иванов Вълкачовски, ЕГН ***,
Адрес: гр. Враца, бул.
„Хр. Ботев“ **, тел. ***

ОТНОСНО: Ваше писмо №1000/18 от
11.02.2019 г.

Уважаема г-жо Началник,

След като получих последното Ви поред писмо, вече адресирано само до Кмета на Община Враца и до мен, аз изчаках време за отговор от 2 работни седмици с цел идване на писмото от Община Враца до мен, която сграда е на 500 м. от дома ми.

И миналия петък 22.02.2019 г. към 10-11 часа отидох до Община Враца за да си търся писмото. Търсех първоначално чрез охраната на входа в Информационния център на общината Анита Иванова, понеже тя миналата година определяше с кого да се срещна и ми записа час за среща със Зам. Кмет Мария Попова.

Но тя беше в друга стая – 21 Дирекция „Административно обслужване и работа с кметствата“, Старши експерт „Прием на граждани, контрол по изпълнителните актове на кмета и публичния регистър.

После си записах какво пишеше на вратата, аз търсех нея понеже тя ме разпределяше с кого да говоря. Опитах се отново да представя за какво става на въпрос, показах Вашите писма за отговор до Вас и до мен, тя пречеете последното Ваше писмо и поиска само писмата до Община Враца. Аз подадох един вързоп хванат с два големи кламера, тя ги разлисти и видя на един протокол името и подписа на служител Ивайло Боянин и ми казва дали искам с него да се срещна от отдел Незаконно строителство.

Аз с влизането показвам последното Ваше писмо и си търся отговора до мен, а тя отново като миналата година иска да ме прати за нещо за което не съм дошъл. Трябва отново и отново да повтарям кое как е било...

Питам отново къде да ида за да си търся писмото? Опитвам се да започвам да говоря конкретно по проблемите, и тя вече отново ми казва да търся инж. Нина Калеева.

Хубаво, казвам, това питам и пожелавам Лек ден, и отивам да търся г-жа Калеева.

Тя е на съвещание, чакам, излиза и питам за писмото си. Казва, на крак в стаята към кабинета, че ще проучи, записва ми телефонния номер и казва, че ще ми се обади до вечерта за да ми каже.

Чакам, и до този петък – няма нищо. Нито позвъняване, нито писмо.

Отивам, сега, днес 1.03.2019 г. 10-11 ч. след една седмица отново да си търся писмото.

Г-жа Калеева, беше с колегите отвън пред сградата на Общината в почивка. Изчаках в коридора пред кабинета ѝ и тя ме покани вътре заедно с другите колеги след 10-на минути, които бяха с нея сред които беше и Главния юрист на община Враца. Не зная как се казва, просто така го представи миналата година при двете ми срещи за граждани, където питах по същите проблеми.

Аз казах, че нямам обаждане и че очаквах такова или писмото. Тя ми каза, че е в отпуска и въпреки това е на работа.

В същото време влезе в кабинета и Главния юрист, от който получих категоричен отказ за отговор! Каза, че каквото са казали са казали и че няма незаконно строителство. Аз попитах, **-А кой е казвал, че има?** Господина просто изрази чрез мимика становище наподобяващо индивидуално решение или такова независимо от поставения въпрос, така между другото след като отправяше реплика към жена в стаята по друг въпрос.

Каза ми, че това е мълчалив протест или отказ, нещо такова ми отговори и че мога да си обжалвам всичко в Административния съд.

Понеже аз търсех отговор на хартия, с който ако не съм съгласен да го обжалвам пред посочения от мен Административен съд, и че не съм го правил до сега, понеже не съм се сетил, че така трябва, понеже не съм юрист и просто не съм го знаел.

Г-жа Калеева отговори, че ще напишат отговор до Вас, аз казах изпратете копие и до мен, както пише във Вашето писмо, тя каза добре, но останах с усещането, че това е формален отговор.

Ясно, е че в Община Враца никой не желае да говори с мен и просто нямаше възможност, понеже Главния юрист беше зает с друга работа – исках да го попитам, защо ми казахте да си продавам къщата? Миналата година. Но просто не желая да правя скандали и да нахалствам, след като не желаят да говорят с мен. Не че не мога да се развикам, просто не е учтиво и не подхожда на институцията Кмет. Просто се стремя да уважавам институциите защото искам да живея в общество, а те са определящото за правилното му функциониране.

Но ето, просто никой не желае да говори с мен, а аз просто търся диалог, нормален. Не защото си нямам работа и искам да се заяждам с някой си за нещо си, просто ей така, защото си нямам друга работа.

Колко много изписах до сега... затова и реших да Ви потърся уважаема г-жо Началник днес след като се върнах от Община Враца и говорих с Вашия колега на тел. 02/9402415 в 11:45, разговор с продължителност 8 мин и 33 сек. Опитах се просто да се изразя. Господина учтиво ми каза да напиша становище, че са ми отказали отговора, даже ме покани на място.

Няма проблем, бих дошъл ако Вие преценявате за необходимо за да ме изслушате. Близо 2 години само пиша по всички възможни институции. И никой не желае да говори с мен. Аз просто си говоря монолог пред някой който реши да ме слуша и толкова.

Навсякъде ми казват, че няма Железарски цех и няма нарушение.

Писмата срещу мен се събраха твърде много и мога да отнеса солени глоби за това, че няма железарски цех и че няма вероятност да ни запали с тия искри от

рязане и заваряване на железата по направата и на огромните входни железни врати от вече сигурно над 13 години.

Аз си пиша, но времето и вятъра натрупват прах върху написаното, тежката мантия на забвението се спуска над констатираното при проверките на които съм присъствал и аз просто изчерпвам думите по пресъздаването на фактите и обстоятелствата отново и отново...

Бялото и червеното символизиращи отърсването от дебелия сняг и лед, едва ли са в състояние да асоциират вероятност/възможност от пропукване на угнетеното и мачкано от промишлен шум, а и не само, мислене на гражданите от две улици в Тиха зона в урбанизирана територия в гр. Враца, непосредствено до парк с огромни зелени дървета с различни видове пойни птички и кълвачи.

Но ето, пролетта приближава, птичките пойно си търсят своите дружки, вятъра поклаща грамадните клони на дърветата, ние се опитваме да си отваряме прозорците за глътка от природен релакс, но 6000 хиляди обороти в минута на мощната углошлайфка захващат дебелата мантия на забравата и тя завъртяна с бясна скорост издухва натрупана зимна прах и аз отново си пиша и пиша.

Нямам друг избор.

Благодаря Ви за вниманието.

Гр. Враца
01 март 2019 г.

С уважение:
Петър Вълкачовски